

06 — Sekač planina

Krtica rije kroz zemlju, milenijumima taloženu. Gvozdenim rukama se odupire o zidove tunela koji kopa, dok zubima od volfram karbida neumoljivo grabi napred, mrví, guta i za sobom ostavlja poraženi kamen prošaran humusom. Ovo je poslednji tunel koji će iskopati, pre nego što je pošalju daleko, u zemlju opasanu morem.

Sećanje je sve što mi ostaje sada. I navike. Dišem ujednačeno, sporim udisajima u trajanju od tri minuta koje prate izdisaji u trajanju od šest. Namera mi je da zadržim dovoljne količine kiseonika u plućima u slučaju da dođe do obrušavanja negde iza, sa kojima bih mogao da pređem u hibernaciju dok me druga krtica ne otkopa. Dok prijatelj ne pruži zube spasa ka mom tunelu. Ali ovde, u podnožju belih litica, najveći deo vremena provodim na otvorenom, kiseonika imam u izobilju. Ovde nemam prijatelja.

Spoljne kamere nikada nisam koristio. Nisam shvatao zašto su mi ugradili vizuelnu komponentu, ali sada tim očima posmatram isušenu obalu, pesak i šljunak pa iza njega obrise mora, a pogled mi se gubi u daljini, tamo gde se voda pretapa u nebo. Taj prostor mi deluje beskonačan, otvoren, ničim ograđen. Jednom se samo dogodio zemljotres dok je moj tunel još uvek bio „svež“, slab bez betonske opne. Tada sam isključio sve sisteme koji nisu bili od vitalnog značaja za moje organsko biće i utonuo u san, udobno smešten između tesnih zidova, u tami kao u kolevcu. Izbačen sam iz kolevke. Oči su mi kazna. Postoje da bih gledao taj plavi beskraj, da bi ih oslepljivala svetlost, maglila jutarnja vlaga. One su jedini vid navigacije od kojeg imam koristi dok besciljno drobim padine ovih litica.

U daljini grmljavina. Nebo je ispunjeno crnim tačkama. Neke smanjuju visinu, dobijaju oblike: oble, krilate, kljunaste. Jedan sleće ka meni, dovoljno blizu da vidim telo stvoreno da istraje u vakuumu, obilje antena i oklop ojačan da istrpi radijaciju, da zaštiti meso koje obavlja. Uskim komunikacionim snopom me poziva; idu ka gradovima post-modernih, jedinih koji imaju pravo da sebe zovu ljudima. Pravo koje nama nikada nisu dali.

Kopaj ponovo krstice; podrij temelje njihovih visokih zgrada.

Moderni čovek je to shvatio, ali morao je evoluirati u nešto više, nešto surovije da bi zaključke sproveo u delo. Ne postoji bolja mašina od čoveka. Nikakvo posebno gorivo mu ne treba, a znaće da uradi svaki posao bolje i kreativnije od programa. Bezbednije je ograničiti ljudski um, usmeriti ga ka jednoj svrsi i prilagoditi telo toj svrsi, nego li osvestiti mašinu.

Ja nisam dovoljno usmeren. Tražio sam znanje, preko mreže istraživao, čitao. Proglašen nedovoljno funkcionalnim. Poslat na ove obale, da polako umirem, da mi se sistemi prilagođeni tami isprže na suncu. Na moje mesto su došle neke nove generacije. Serije manje zainteresovane za bilo šta osim rada za koji su stvorene, bolje prilagođene.

Letači odu. Oduprem se donjim podupiračima o tle, pa izrovašim malo zemlje. Skamenjena na vrhu, ali iz dubine dopire miris vlage. Nisam se bojao kada sam bio zatrpan. Pritisnut sa svih strana, čelik smoren pod težinom zemlje, zubi priklješteni i nepokretni. U zemlji, kao u materici. Kažu da su manipulacijom gena uklonili osećaj straha od povreda na radu, od smrti. Sada sam stalno okrenut liticama, stiskam se uz njih. Tek poneki pogled bacim ka beskraju, ali kratak...uplašen, ako znam šta je strah.

I dok sam ležao obgrljen zemljom kao ćebetom, osećao sam toplinu. Život mi je otkucavao u satima, čelične oplata škripale uvijene, meso

stisnuto pod njima, ugruvano, nagnječeno. Tuga me je obuzela kada sam osetio podrhtavanje zemlje iza sebe, kada su došli da me iščupaju iz majčinskog zagrljaja. Ali i radost. Druga krtica je došla, tamu i toplotu zemlje sam imao sa kime podeliti.

Okrenem se ka moru, prvi put. Puzim, tle je lepljivi mulj, pokušava me zaustaviti, okrenuti nazad, vratiti pod skute belih litica. Niko ne primećuje da se udaljavam od radnog mesta. Nijedno upozorenje mi nije odaslato. U daljini grmljavina. Iz mora izviru podvodni. Kornjače i krabe — tegljači i tehničari, praćeni providnim mehurima za dubinska istraživanja. Ne obraćaju mi se, samo prolaze pored. Poneki zaostali letač se spusti i ponese tehničara.

Možda me niko neće primetiti. Možda me niko neće zaustaviti. Izbacim podupirače u celosti i svom snagom zarijem glavu u natopljeni pesak. Mogao bih ići samo u dubinu, ispod nivoa mora, tamo gde me ne bi pronašli ni kada se rat završi. Bio bih zaboravljen, i za jedne i za druge. Zaboravljen i nebitan, uljuškan u zemlji.

I bio bih sam. Van mreže. Bez prijatelja koji bi pomogao, ako bi se tunel obrušio.

Krtica rije kroz zemlju, milenijumima taloženu. Pridružuje se onima što malo žele. Gradovima donose crnu kišu i potrese iz dubine. Za sobom ostavljaju plamen i ruševine. A ona želi samo komad zemlje u kojem će praviti tunele, i prijatelje koji će da pomognu, ako se neki obruši.